

Chương thứ 6

TIÊU THẬP NHẤT LANG Ở ĐÂU

Tieu Thập Nhất Lang, lại là Tiêu Thập Nhất Lang.

Bao nhiêu chuyện xấu trên thiên hạ, hình như đều do một mình y làm hết.

Hoa Như Ngọc hần học nói:

- Chính vì hần đi giành đàn bà của ta, do đó, ta cũng sẽ đi giành đàn bà của hần.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Y giành đi mất người nào của ngươi ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Y đoạt mất Băng Băng của ta.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Băng Băng là ai ?

Hoa Như Ngọc đáp:

- Băng Băng là biểu muội của ta, và cũng là vị hôn thê của ta.

Y càng lộ vẻ phẫn nộ, thống khổ, rồi nói tiếp:

- Nhưng tên Tiêu Thập Nhất Lang này y mình võ công hơn ta, y mình nhiều tiền hơn ta, đi tranh cướp Băng Băng của ta, không cho ai nhìn nàng ngay cả một ánh mắt.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tạ Thiên Thạch chỉ vì nhìn nàng hơn một lần mà bị chọc mù mắt ?

Hoa Như Ngọc gật gật đầu, cười nhạt nói:

- Các nàng tưởng hễ yêu thương gì các nàng, các nàng làm, hễ đối Bằng Bằng mới là thật sự chân tình, vì Bằng Bằng, hễ làm chuyện gì cũng được, Bằng Bằng mà nói hễ đi móc cặp mắt các nàng ra, chắc chắn hễ không hề từ chối.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên la lên:

- Ta không tin, ngươi nói gì, ngay cả một chữ ta cũng không tin.

Hoa Như Ngọc cười nhạt nói:

- Nàng thật tình không tin ? Hay là không dám tin ? Không nỡ tin ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Ta có chết cũng không tin.

Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Xem ra nàng quả đúng là một người đàn bà si tình.

Thẩm Bích Quân nói:

- Trước đây ta cũng có ngờ oan cho y, nhưng bây giờ ta đã biết, y nhất định không phải là hạng người đó, nhất định không làm chuyện đó.

Hoa Như Ngọc nói:

- Lúc trước không chừng y không phải vậy, nhưng ai cũng có lúc thay đổi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Bất kể kẻ ngươi nói gì, ta vẫn nhất định không tin.

Ánh mắt của Hoa Như Ngọc lấp lánh, y hỏi:

- Nếu ta chứng minh được, thì nàng nghĩ sao ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu người chứng minh được y là hạng người như vậy, người muốn làm gì ta cũng không quan hệ.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Nếu ta chứng minh được, nàng sẽ lấy ta ?

Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, nói:

- Ta đã nói rồi, người muốn làm gì thì làm, chẳng quan hệ gì.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Lời nàng nói, có tin được không ?

Thẩm Bích Quân nói:

- Tuy ta là đàn bà, trước giờ chưa hề nói rồi nuốt lời.

Hoa Như Ngọc nói:

- Được, ta tin nàng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người chuẩn bị làm cách nào chứng minh ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta chuẩn bị cho nàng ta đi gặp Tiêu Thập Nhất Lang và Băng Băng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Đến đâu gặp ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đại Hanh lâu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Đại Hanh lâu là chỗ nào ?

Hoa Như ngọc nói:

- Là nơi người ta vung tiền.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tiêu Thập Nhất Lang ở đó ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Mấy hôm nay hắn ở đâu gần Cô Tô, chỉ cần hắn quanh quẩn đó, nhất định hắn sẽ lại.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Như Ngọc cười nhạt nói:

- Chỉ vì, bây giờ hắn là đại hanh, nếu không đem mỹ nhân như hoa tựa ngọc lại Đại Hanh lâu đi lượn lượn cho người ta thấy, không phải là phí không chuyến đi Tô Châu sao ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người cũng tính đem bọn ta lại đó lượn lượn ?

Hoa Như ngọc nói:

- Chỉ cần các nàng hứa với ta một điều.

Phong Tứ Nương nói:

- Người nói đi.

Hoa Như Ngọc nói:

- Các nàng có thể mở to mắt ra nhìn, nhưng không được mở miệng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Bởi vì, nếu các nàng mở miệng ra, sẽ chẳng còn có gì để coi nữa.

Phong Tứ Nương nói:

- Được, ta đáp ứng ngươi.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Ngươi có thật ngậm miệng không nói tiếng nào không ?

Phong Tứ Nương nói:

- Ngươi cho ta là hạng đàn bà thế nào ? Toe loe mồm mép lắm sao ?

Hoa Như Ngọc mỉm cười, nói:

- Tuy nàng không phải là người toe loe mồm mép, nhưng ta không tin nàng thật thà như vậy.

Phong Tứ Nương hình như muốn nhảy dựng lên, nàng la lên:

- Ngươi không tin vợ mình, ngươi còn tin ai bây giờ ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Một người đàn ông tin lời vợ mình quá nhất định là một tên ngốc.

Y mỉm cười, nói tiếp:

- Dương Khai Thái chính là một tên ngốc, nếu không, sao để lọt mắt nàng đi ?

Phong Tứ Nương thở ra nói:

- Y chẳng phải ngốc tử, chẳng qua y là một kẻ quân tử.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nhưng ta không phải là ngọc tử, mà cũng không phải là quân tử.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, người đã quyết định, không tin vào ta ?

Hoa Như Ngọc mỉm người với Thẩm Bích Quân nói:

- Ta có thể tin nhiệm nàng ta, ta biết nàng ấy rất thật thà.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ta không thật thà ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Trong nhà này hình như chỉ có nàng ta là người thật thà.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nếu vậy người tính sao ? May miệng của ta lại hay sao ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- May miệng của nàng lại chưa chắc đã hữu dụng, không chừng nàng còn nhay lòng vòng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người ... người ... chuẩn bị làm gì ta ?

Hoa Như Ngọc mỉm cười, nhả nha nói:

- Ta có cách mà.

Nếu muốn cho một người đàn bà như Phong Tứ Nương ngồi yên đó rất là thật thà, thật tình phải cần một phương pháp rất là đặc biệt.

Phong Tứ Nương ngồi yên ở đó rất là thật thà, không động đậy một tý nào.

Bởi vì nàng không cách nào động đậy nổi.

Trên người nàng có bao nhiêu huyết đạo gần quan cốt, đều bị cầm chế, mặt nàng phủ lên một tấm sa mỏng màu đen, trong miệng còn nhét thêm một hạt đào.

Phương pháp ấy không thể nói là xảo diệu, nhưng lại rất hữu hiệu.

Gương mặt của Thẩm Bích Quân cũng bị phủ một tấm sa đen.

Cô Tô không phải là một nơi phóng túng cho lắm, các cô con nhà khuê các ra đường mang một tấm sa đen che mặt cũng không phải là chuyện gì đặc biệt.

Bởi vậy, chung quanh, cũng chẳng có ai để ý đến bọn họ.

Bọn họ mặc áo quần rất hoa lệ, cầm y hoa phục, đầu gắn châu ngọc, bởi vì, nơi đây chỉ có các đại hanh mới lại.

Nơi đây vốn có tên là Mẫu Đơn lâu, nhưng thường thường không thấy có mẫu đơn, chỉ thấy đại hanh.

Do đó Mẫu Đơn lâu bèn biến thành Đại Hanh lâu.

Đại Hanh có nghĩa là nhân vật siêu phàm, người bắc phương không chừng nghe không quen.

Nhưng người ở một dãy Giang Triết, nói đến hai chữ Đại Hanh, đều lập tức sắc mặt biến ra cung kính ... Biểu tình đó bất kỳ ở đâu cũng đều rất dễ hiểu.

Bây giờ đang hoàng hôn.

Hoàng hôn, thường thường là lúc tiêu tiền dễ dàng, là lúc muốn tiêu tiền nhất.

Muốn tiêu tiền, đến nơi đây không có gì hơn, ở đây uống một bình trà, tốn đi mất mấy lượng bạc.

Trừ những thứ nơi đây xem ra có vẻ quý giá hơn các nơi nào khác bảy tám lần ra, nơi đây cũng chẳng có gì là đặc biệt.

Mẫu đơn đã tàn tạ rồi, bên ngoài lan can có bày mấy bồn hoa cúc.

Hoa cúc đang nở tung bừng, cua cũng rất béo.

Ngồi ăn cua thưởng cúc, uống rượu xem hoa, không những là cái thú phong nhã, mà còn là thực dụng, chính là cái thú hưởng thụ vừa thanh vừa tục.

Trên lầu đến mấy chục bàn, không còn mấy chỗ không.

Những người đàn ông đến đây, mặt mày rất hồng hào, đều mặc áo mới, đều cười tuấn mã, không lưng đeo bội kiếm, thì cũng tay cầm quạt phiến, kiếm thì trạm mình châu bảo thạch, quạt thì đề những nét bút danh gia, đàn bà dĩ nhiên là trang điểm thiên kiều bách mỹ, hình như lại đây không phải để ăn uống, mà là khoe khoang đồ châu báu của mình.

Nhưng họ lại không biết rằng, chính bản thân họ là thứ đàn ông đem lại đây để khoe khoang.

Bên cạnh một người đàn ông, nếu có một mỹ nhân đầy những ngọc ngà châu báu, không phải đó là đồ trang sức tốt nhất cho họ sao ?

Phong Tứ Nương và Thảm Bích Quân ngồi ở bàn trong góc dựa vào lan can, Hoa Như Ngọc thì áo xanh mủ nhỏ, đứng lễ phép phía sau bọn họ, y giả trang thành tiểu đồng hầu hạ các bà các cô ra phố.

Tuy bọn họ không có đàn ông đi theo bên cạnh, cũng chẳng có gì đặc biệt cho mọi người chú ý.

Đàn bà đến nơi đây, không hẳn phải cần đàn ông theo bồi bạn, đàn bà đại hanh trong giang hồ cũng không phải là ít, huống gì, còn có những người đến đây câu cá ... các đại hanh ở đây, đều là những con cá lớn.

Con cá lớn nhất ngồi phía trước bọn họ chừng mấy cái bàn, là một hán tử trung niên để bộ ria mép, gương mặt tròn tròn, nước da trắng nuột, hau bàn tay bảo dưỡng trắng mịn màng còn hơn cả thiếu nữ, đeo một chiếc nhẫn ngọc còn lớn hơn cả đồng tiền.

Người đàn bà ngồi bên cạnh y cũng rất đẹp, không những đẹp, còn rất trẻ trung, xem ra nhất định không hơn tuổi con gái y, cặp mắt to mỹ lệ, còn đượm mấy phần thiên chân con nít, cái miệng nhỏ lúc cười, mũi nhăn lại, trông thật dễ thương vô cùng, nhí nhảnh vô cùng.

Đây chính là loại đàn bà được những người trung niên ưu ái nhất.

Do đó, những người đàn ông bên cạnh cũng không khỏi nhìn lên cô nàng mấy lần, đàn bà thì không khỏi nhìn đôi bông tai bằng ngọc phỉ thúy xanh còn hơn hoa mùa xuân, đeo lủng lẳng trên tai nàng ta.

Đây chính là cái màu xanh sư tử, xanh ngời, xanh tháu, xanh muốn làm cho trái tim đàn bà run rẩy cả lên.

Cái biểu tình vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tỵ đó, làm cho nàng ta thêm khoan khoái sung sướng.

Được làm vợ của Liễu Tô Châu, thật là chuyện rất sung sướng, dù là làm vợ thứ mấy cũng cứ sung sướng.

Nội có một đôi bông tai thôi, cả Cô Tô e không tìm ra được cặp thứ hai.

Phía sau bọn họ, trừ một đứa a hoàn và một đứa thư đồng tuần tú ra, còn có một gã đại hán áo đen, lưng đeo trường kiếm, mặt mày hằm hằm, cầm kiếm đứng hầu.

Liễu Tô Châu đi đến bất kỳ nơi nào, đều có bảo tiêu.

Bốn tên bảo tiêu của Liễu Tô Châu, không một người nào không phải là tay khá.

Người đeo kiếm đó họ Cao, tên Cao Cương, biệt hiệu Truy Phong Kiếm.

Trong giang hồ ngoại hiệu Truy Phong Kiếm cũng không ít, nhưng có được cái ngoại hiệu như vậy, xuất thủ ắt hẳn là nhanh.

Nhưng khi y thấy hai người đang ngồi bên bàn đối diện, gương mặt y bỗng lộ vẻ tôn kính.

Cao Cương không những tay kiếm nhanh, y còn là tay lão luyện giang hồ, y nhận ra hai người đó.

Qua lại trong chốn giang hồ, dù không nhận ra mặt hai người đó, cũng phải nhận ra danh hiệu của họ.

Bá Trọng Song Hiệp không những là danh môn đệ tử, mà đã từng làm mấy chuyện oanh động giang hồ, khoái chí mọi người.

Nhất là nhị hiệp Âu Dương Văn Trọng, trong tay cặp Tử Mẫu Ly Hồn Quyển chính là thứ ngoại môn binh khí đã bị thất truyền từ lâu.

Âu Dương thế gia vốn là một trong ba nhà đại thế gia hào phú bậc nhất, hai anh em này, chính là hai đại hạnh.

Còn Tiêu Thập Nhất Lang đâu ?

Bọn họ ở đây đợi đã hai hôm, Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn chưa xuất hiện.

- Chỉ cần y quanh quần đầu gần Cô Tô, nhất định y sẽ lại.

- Người làm sao biết được y ở quanh quần gần Cô Tô ?

Phong Tứ Nương hầu như không muốn đợi thêm giây phút nào nữa, làm chuyện đợi chờ nàng làm không nổi.

Nhưng chính ngay lúc đó, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên xuất hiện.

Chờ đợi thường thường là như vậy, càng gấp, càng chờ không xong, còn không chờ gì, thì cứ khơi khơi lại.

Một chiếc cỗ xe đen tám con ngựa kéo đã đậu trước cửa.

Ngay cả Phong Tứ Nương cũng chưa bao giờ thấy qua cỗ xe nào hoa lệ đến thế.

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi trong xe đẩy lại, y không đến một mình.

Trừ hai đứa thư đồng, bốn đứa a hoàn và một tên đánh xe mặc áo đoạn ra, còn có một giai nhân tuyệt sắc mặc áo trắng như tuyết bồi bạn với y.

- Đấy chính là Băng Băng.

Trên lầu nhìn xuống, không nhìn rõ mặt Băng Băng, chỉ nhìn thấy đầu tóc mượt mà đen lánh mềm mại như tơ của nàng, và hạt minh châu còn lớn hơn cả mắt rồng.

Tiêu Thập Nhất Lang đi phía trước, nàng đi sau nửa bước, vịn bàn tay trắng muốt nuột nà lên cánh tay y.

Bọn họ đã xuống xe, đi vào cửa, trên lầu nhìn xuống, cũng không thấy mặt y.

Người này có phải là Tiêu Thập Nhất Lang không ? Phong Tứ Nương và Thẩm Bích Quân bất giác mở to mắt nhìn trừng trừng vào cửa cầu thang, họ cảm thấy trái tim đang nhảy gấp ba bình thường, hơi thở tùy lúc ngưng hồi nào không hay, bọn họ vừa hy vọng đây là Tiêu Thập Nhất Lang, mà cũng hy vọng đây không phải là Tiêu Thập Nhất Lang.

Đã có tiếng chân từ phía dưới thang lầu vọng lên, trái tim của họ lại càng đập nhanh, bỗng nhiên họ đều ngưng thở lại, bọn họ đã thấy cặp mắt sáng rực, sáng như vì sao lấp lánh trong bầu trời mùa thu.

Người này quả nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang!

Tiêu Thập Nhất Lang đã đến.

Tiêu Thập Nhất Lang vốn là người không màng đến chuyện ăn mặc, có lúc ngay cả đũng quần còn không buồn mang vào, nhưng bây giờ quần áo y mặc đều là chất liệu cao quý, cắt xén rất là vừa thân hình, y phục màu đen, đen như tròng mắt của y.

Y phục mềm mại vừa vặn làm cho cả con người y xem ra giống như một cây thương bằng thép được trui luyện ... sáng rõ, thon dài, thẳng băng.

Vai của y không rộng quá, eo lưng rất nhỏ, đeo một sợi dây nịt da màu đen, bên hông dắt một cây đao.

Một cây đao hình thù rất kỳ dị, vỏ đao hình như làm bằng vàng, trạm vào ba hạt trân châu hiếm thấy trên đời.

Còn đao như vậy, đeo trên một bộ đồ đen như vậy, lại càng hiện lộ sắc thái huy hoàng không tả được.

Trừ cây đao trên người, y chẳng có đồ trang sức gì khác, lại càng làm cho y xem ra thêm cực kỳ cao quý.

Bây giờ y là một người rất rành mặc quần áo.

Tiêu Thập Nhất Lang vốn là người không màng đến ăn mặc, chưa bao giờ thèm cạo râu, có khi mấy ngày không tắm rửa, nhưng bây giờ mặt y nhẵn nhụi, ngay cả móng tay cũng cắt xén kỹ lưỡng, đầu tóc của y xem ra cũng

đã tốn công chải chuốt, sợi nào sợi nấy rất chỉnh tề, áo quần của y cũng rất thẳng, từ đầu đến chân không có một nếp nhăn.

Phong Tứ Nương nhìn y kinh ngạc, nếu trong miệng không bị tắc nghẽn một hột đào, bây giờ nàng đã nhìn không nổi muốn la lên, nàng thật tình không tin được người này là Tiêu Thập Nhất Lang mình đã từng biết! Tiêu Thập Nhất Lang già rồi sao.

Trừ thanh đao ra, chỉ có Băng Băng là thứ trang sức của y, nàng quả thật là một người đàn bà làm cho đàn ông vinh dự, nàng rất trẻ, phi thường trẻ.

Nước da của nàng có vẻ hơi trắng bệch một tý, nhưng làm cho nàng thành ra vẻ kiều nhược, cặp mắt của nàng sáng ngời thuần chân như một trẻ thơ, nhưng lại đượm một vẻ gì thật ưu uất.

Cô bé ngồi bên Liễu Tô châu, cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, nhưng bây giờ so với nàng, bỗng biến thành kẻ tục mắt.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên phát giác ra, cái đẹp của nàng cùng một loại với Thảm Bích Quân, chẳng qua, nàng trẻ hơn Thảm Bích Quân, kiều nhược hơn Thảm Bích Quân.

Nàng cũng không ôn nhu, điềm tĩnh như Thảm Bích Quân.

Bất cứ ai cũng đều nhận ra, nàng là một người đàn bà rất kiều ngạo, trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, thế gian này không có ai đáng cho nàng để mắt đến, dù người khác có chết dưới chân nàng, nàng cũng không thèm liếc mắt nhìn.

- Đây chính là Băng Băng.

Trái tim của Thảm Bích Quân chìm xuống.

- Vì Băng Băng, chuyện gì y cũng làm, Băng Băng muốn y móc mắt nàng ra, y cũng không hề từ chối.

Tay chân của Thảm Bích Quân đã lạnh giá, ngay cả nàng cũng không thể không thừa nhận, Băng Băng là người đàn bà rất đáng được người đàn ông làm bất kỳ chuyện gì.

- Chỉ có Băng Băng mới xứng với Tiêu Thập Nhất Lang, bởi vì nàng còn trẻ, nàng chưa lấy ai, cũng không đem phiền não gì lại cho Tiêu Thập Nhất Lang.

Ngay trái tim của thảm Bích Quân cũng lạnh buốt, nàng bỗng nhiên nhận ra mình không nên đến đây.

Nàng đã quyết tâm không để cho Tiêu Thập Nhất Lang thấy mình, nàng cũng không muốn Tiêu Thập Nhất Lang vì mình mà bị khổ.

- Không có một người như mình, không phải Tiêu Thập Nhất Lang sẽ sống khoan khoái hơn hay sao ?

Thảm Bích Quân dùng sức cắn chặt lấy môi, nước mắt ứa ra đầy mặt mũi.

Tiêu Thập Nhất Lang biết người khác đang nhìn y, mỗi người đều đang nhìn y, nhìn y phục của y, nhìn thanh đao của y, nhìn mỹ nhân bên cạnh y.

Y tỉnh bơ, y vốn là người không thích người khác chú ý đến mình, nhưng bây giờ y đã biến đổi, không những biến ra hoàn toàn tỉnh bơ, thậm chí còn có vẻ đắc ý, Tiêu Thập Nhất Lang lại trở nên một người khoái khoe khoang như Liễu Tô Châu.

Bàn tay của Băng Băng còn đang vịn vào cánh tay y, xem ra thân mật quá đáng giữa đại đình quảng chúng.

Có điều nàng vốn không ngại gì, tuy nàng đang mỉm cười, nhưng chỉ đang cười với duy nhất một Tiêu Thập Nhất Lang, nàng cười rất ngọt ngào, rất kiêu ngạo.

Nàng biết cả tòa Mẫu đơn lâu đã bị ánh sáng của hai người chiếu lu mờ.

Bọn họ lên lầu, đem theo một đám người phía sau, giống như một bậc đế vương đang đưa hoàng hậu của mình vào cung đình.

Chưởng quỹ đi trước mặt dẫn đường, mặt đầy vẻ tươi cười:

- Bên kia còn có bàn gần song cửa, mời đại gia lại đó trước, tiểu nhân lập tức đem trà ngon lại.

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm một nụ cười, y chẳng nghe chương quỹ nói gì, y cũng chẳng buồn chú ý nhìn người khác trên lầu.

Xem ra hình như y vẫn còn đang sống ở một thế giới nào khác, thế giới không để ý gì đến người ta.

Bọn họ đi qua bàn của Liễu Tô Châu, Băng Băng bỗng nhiên dừng lại, cặp mắt dính vào đôi bông tai.

Cô thiếu nữ đeo bông tai bật cười, cô vẫn còn có thứ mà nàng kiều ngạo kia không có.

Băng Băng kéo tay Tiêu Thập Nhất Lang, bỗng nhiên nói:

- Anh xem đôi bông tai này ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nhìn qua, y chỉ gật gật đầu nói:

- Cũng được lắm.

Băng Băng nói:

- Em thích cái màu của nó.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô thích nó ?

Băng Băng đáp:

- Em rất thích, nhưng không biết cô ấy có chịu nhường cho em không ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhất định là nhường.

Liễu Tô Châu biến sắc, nhin không nổi nói:

- Ta biết nàng ấy nhất định không chịu.

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười, nụ cười vẫn như thuở nào, lười biếng lỏng lẻo, vừa có ý chế nhạo, y nói:

- Ông biết sao ?

Liễu Tô Châu nói:

- Đương nhiên là ta biết, bởi vì đôi bông tai ấy là của ta.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nhưng ông đã cho cô ta rồi mà ?

Liễu Tô Châu nói:

- Người nàng cũng là của ta.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Ông nói vậy, không sợ cô ấy đau lòng sao ?

Liễu Tô Châu sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Ta đã nói, người nàng cũng là của ta đấy.

Thiếu nữ cúi đầu xuống, ánh mắt bất giác lộ vẻ ra chiều u oán.

Tiêu Thập Nhất Lang liếc nàng một cái, hơi hột cười hỏi:

- Cô là vợ ông ta ?

Thiếu nữ lắc lắc đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Con gái ông ta ?

Thiếu nữ lại lắc lắc đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nếu vậy cô làm sao thành ra người của ông ta ?

Liễu Tô Châu xém chút đã nhảy lên, y lớn tiếng nói:

- Bởi vì ta đã mua đứt nàng ta.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Mua bao nhiêu tiền ?

Liễu Tô Châu nói:

- Ngươi không bao quản nổi đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nếu ta nhất định muốn bao quản thì sao ?

Liễu Tô Châu bỗng nhiên nhảy dựng lên:

- Ngươi là cái thứ gì, dám vô lễ trước mặt ta ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ta chẳng phải thứ gì, ta là người.

Gương mặt của Liễu Tô Châu trở thành xám xịt, y bỗng nhiên la lớn:

- Cao Cương!

Bàn tay của Cao Cương đã cầm vào đốc kiếm từ lâu, bỗng nhiên y xoay người qua, đứng ngay trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang.

Liễu Tô Châu nói:

- Ta không muốn thấy mặt gã này, ngươi thỉnh hẩn xuống lầu.

Cao Cương lạnh lùng nhìn Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ông ta nói ông ta không muốn thấy mặt ngươi, ngươi có nghe rõ không ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nghe rất rõ.

Cao Cương nói:

- Ngươi còn không đi mau ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta thích ở đây.

Cao Cương cười nhạt nói:

- Không lẽ người muốn nằm bẹp dí ở đây ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngươi muốn ta nằm xuống đây ?

Cao Cương cười nói:

- Đúng vậy.

Y bỗng nhiên rút kiếm, tước qua ngực của Tiêu Thập Nhất Lang.

Kiếm quang như điện, Truy Phong Kiếm quả nhiên nhanh nhẹn.

Có người nhìn không nổi la lên kinh hãi, thanh kiếm xem ra sắp đâm lút vào ngực Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang ngay cả nhúc nhích cũng không thấy nhúc nhích, y chỉ thò ngón tay ra, gõ nhẹ vào sóng kiếm một cái.

Chỉ nghe "tinh" lên một tiếng, thanh kiếm bị gãy ngang rớt xuống đất.

Cao Cương biến hẳn sắc mặt, thất thanh hỏi:

- Ngươi ... ngươi là ai ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta họ Tiêu.

Cao Cương hỏi:

- Tiêu ? Tiêu gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang.

Hết chương 6